

Морето в мен

Седя на брега на морето, вперила поглед в хоризонта. Внимателно изучавам детайлите на залеза пред мен и погледът ми се спира на тънката граница, разделяща морето и небето, разума и чувствата, истинното и фантастичното. В този миг оприличавам природата на мен самата и тази граница, разделяща морето в мен.

Ежедневно се опитвам да я премахна, да дам тласък на чувствата си и да си позволя поне за миг да отклоня погледа си от истинното и праведното, поне за миг да се гмурна надълбоко, изучавайки себе си. Винаги съм се опитвала да се добера до съкровището на дъното на собственото си море.

В този момент ми се иска да съм риба. Така без проблем ще премахна границата на разумното и ще се впусна в небивали приключения. Ще плувам, изучавайки дълбините на морето, разглеждайки всеки корал, всяка раковина и всеки рапан. Ще бъда свободна! Жадувам да изпитам този трепет, нали знаете, когато прекрочваш правилата и чакаш да те хванат, но това не се случва, ти си свободен. Хората рядко го изпитват, рядко се чувстват истински свободни.

Загребвам с шепи пясък от брега и той бавно се изплъзва между пръстите ми. Всички тези песъчинки, толкова еднакви, но все пак няма една с една да си прилича. И в този момент духва вятърът и всички песъчинки, които допреди малко разучавах, вече ги няма. Те се подчиняват на вятъра и тръгват в неговата посока. Ето, това исках да кажа. Тук винаги има някаква сила, която те държи, дори да не го осъзнаваш, а там, край морето, не е така.

Ставам от пясъка, за да се разходя. Безбрай малки мидички са разпръснати на брега, купчинки водорасли се разтягат на мокрия пясък, а вълните плахо докосват пръстите ми. Затворям очи и вдишвам дълбоко, наслаждавайки се на това късче от морската душа. Чудно е как в тази спокойна и непретенциозна гледка на един морски бряг е събрана толкова красота. Морето сякаш ме поглъща и става част от мен с всичките си предимства и недостатъци. И сега съм там, долу, усещайки соления дъх на вълните му, чувайки тихия напев на тяхната песен. Стремглаво се гмурвам и започвам да плувам уж безцелно, но всъщност единственото, което искам, е да обиколя навсякъде, да поздравя всяка малка рибка, да чуя и разгадая всеки шепот на морето. В този момент идва буря, която ме понася нанякъде и ме запраща в една скала."Счупена си"- чувам съзнанието ми да повтаря, но не му обръщам внимание. Гмурвам се още по-надълбоко и се впускам в нови приключения. Това е смисълът, защото и животът е такъв- низ от бури и затишия, но винаги, след всеки сблъсък, трябва да можеш да продължиш напред, защото никога не знаеш какво ти носи следващата вълна. А след бурята винаги идва затишие с най-сияйното слънце.

Щом излизам от морето осъзнавам, че нищо не се е променило, аз пак съм си същата, човек, като всички останали. Разхождам се по брега и съзерцавам морето, толкова непредвидимо, необятно и прекрасно. Затварям очи. Вече онази граница между мен, морето и безкрая няма значение, вече имам силата да дам тласък на

чувствата и инстинктите си, да посети нови светове. Но каквото и да става, ще запазя морето вътре в мен.

Вгледай се и ти в морето, позволи му да ти изпее своята песен, да те посвети в тайните си и да те научи да бъдеш свободен, защото иначе не би живял пълноценно. Животът е като едно море, което всеки носи в себе си, море на приливи и отливи, изпълнено с бури и затишия. В живота всички ние губим и печелим, падаме и ставаме, но винаги чакаме следващата вълна, която ще ни понесе към нови приключения, ще разпръсне мидички и водорасли по брега, ще ни накара да вдишваме с пълни гърди соления и тръпчив, но така желан мирис на море, защото то, морето, е в самите нас.